

Кърпичката стояла праздна.

— Щомъ не щѣшъ да давашъ вече ядене, хайде при вѣтъра.

II.

Взело момчето кърпичката, и право при вѣтъра.
— Вѣтре, нà ти кърпичката, дай ми брашното! Кърпичката не дава вече ядене.

— Защо не дава, момченце?

— Не зная. По-напредъ даваше. Сега не ще.

Разбралъ вѣтърътъ каква е работата и казалъ:

— Вземи това пѣтленце. Щомъ му кажешъ: „Запѣй, пѣтленце!“ — то ще запѣе, и жълтици ще падатъ изъ устата му.

Взело момчето пѣтленцето. Тръгнало си. На вечерята се отбило да пренощува пакъ въ сжщото ханче. Като седнало да вечеря, казало: — Запѣй, пѣтленце!

Пѣтлето запѣло: кукуругуу! Изъ устата му западали жълтици. Момчето ги взело и си поржчало ядене.

Като се нахранило, легнало да спи.

Презъ ношъта ханджийката взела пѣтленцето и сложила на негово мѣсто друго.

Събудило се на сутринята момчето, взело другото пѣтле и си тръгнало. Стигнало не стигнало въ кжши, отдалечъ завикало:

— Мамо, мамо, да видишъ какво пѣтленце ти нося! Щомъ запѣе, жълтици падатъ изъ устата му! Хайде, запѣй, пѣтленце.

Пѣтлето мълчало.

— Пѣтленце, запѣй!

Пѣтлето пакъ мълчало.

III.

Грабнало го момчето — отърчало при вѣтъра.

— Вѣтре, не ща ти пѣтлето. Дай ми брашното. Пѣтлето не дава вече жълтици.

— Тѣй ли? — рекълъ вѣтърътъ. — Нà ти тази пржчка! Тя ще управи работата. Щомъ ѝ кажешъ: „Удряй, пржчко!“ — тя ще почне де кого свари да бие.